

Brillava tant!

BRILLAVA TANT!

Quant temps ja fa que vas marxar i el meu cor de pena es mor,
els ulls no es cansen de plorar,
la meva ànima pertany a la teva
i el meu cos cendra d'un foc ha tornat.

Tantes paraules quedaren per dir-te
que ara totes geloses m'atabalen i bombardegen el cap.
Tants de petons volia donar-te, junts sempre mirant el mar,
aquell mar que brillava tant!

Ara busco flors per olorar-les, que em consolín...
però és marceixen quan a elles vull tornar,
perquè les llàgrimes són amargues i com àcid els pètals vaig
cremant.

Elles em miren també molt tristes,
no saben què fer per poder-me encoratjar.
Els vull contar la nostra història d'amor passional,
incomprès i criticat,
del que junts vam poder viure
contant anècdotes que tan sols nosaltres podem recordar.

Dels desitjos que serps verinoses ens volien prendre,
però l'antídot de la il·lusió, el verí convertí amb més força
per lluitar.

Dels nostres somnis incomplerts, altres d'inesborrables,
la majoria emocionant,s que junts havíem somiat.
Els vull segrestar per unes hores el perfum que porten tan
impregnat,

perquè elles em recorden a tu quan allà estàvem,
sempre vora el mar, aquell mar que... brillava tant.

Et tornaré a veure algun dia?

Encara que sigui al cel, em tornaràs a enamorar.

JBF

252 Persones han vist aquesta poesia